

Ušel je beli smrti

Mož smole in jeklene volje – Pet in petdeset dni na ledu – Peš proti Mali Ameriki – Amundsenov učenec Lincoln Ellsworth se drži načela: Ne odneham!

Lincoln Ellsworth

Lincoln Ellsworth, ameriški milijonar, polarni raziskovalec, pilot in mož mlade žene, ima v svojem raziskovalnem delu čisto smolo, to pri vsem tem izredno srečo. V zadnjih letih ga je usoda, ki mu je nemila in naklonjena, sedaj že v tretje izrgala beli smrti in ga vrnila življenju.

Kakor smo poročali, je angleška ekspedicijska ladja »Discovery II. 17. t. m. Lincoln Ellswortha in njegovega pilota Holloka Kennedyja, ki so ju že smatrali za izgubljenega, odkrila živa v polarnem ledu v bližini Kito-vega zaliva in ju spravila na krov.

Kakšnih 56 dni sta bila oba raziskovalca na ledovju Kitovaga zaliva, potem ko jima je samo 33 km pred Byrdovim oporiščem Malo Ameriko pošlo kurivo in sta morala po silo pristati. Kakor nam je znano, sta nameravala z letalom prečkati Antarktido od otoka Dundeeja v zapadnoantarktičnem otočju do Male Amerike. Ko sta lani v novemb-ru odletela, so poročali, da imata samo za 24 ur goriva na krovu in za osem tednov živili. Kuriva je bilo, kakor se je izkazalo, za malenkost premalo, lahko si pa čestitata, da sta vzela toliko hrane s seboj, ki bi v skrajni sili zadostovala tudi za daljši čas nego 8 tednov, kajti če bi jima tega zmanjkalo na ledeni puščavi, tedaj bi ju mogli dobiti sedaj samo mrtvi. Ko sta pristala, sta se odločila s sanmi, na katere sta naložila živeč, potovanja peš do 33 km oddaljene Male Amerike. To je pa bila strašna pot in ker se ju je lotila bolezen, sta mogla le počasi napredovati, da sta bila v trenutku svoje rešitve še vedno 8 km od odprtega morja. Slišati je naravnost čudežno, da je ljudem na »Discoveryju« uspelo izslediti v širnem ledovju oba izgubljenca in svet z zanimanjem pričakuje podrobnejših vesti, kako se je to zgodilo.

Lincoln Ellsworth, ki se je pred kakšnimi desetimi leti kot zrel mož prvič udeležil polarne ekspedicije, spada nedvomno med veličine modernega polarnega raziskavanja. Učil se je v tej stroki pri najboljšem učitelju, kar jih je bilo mogoče dobiti, pri Amund-senu, s katerim sta se v poletju 1925. z dvema vodnima letalom podala proti severu, da bi preletela Severni tečaj. Marsikdo se bo še spominjal, v kakšen razburljiv položaj je zašla ta ekspedicija, ko je morala po silo pristati v plavajočem ledovju. V vsakem iz-med letal so bili po trije možje in teh šest mož je moralo prebiti dva čista tedna, preden so se leda rešili. Eno izmed letal je šlo v izgubo, za drugo so mogli z nepopolnimi težavami izsekati v led primitivno startno progo. Po štirinajstih dneh so dosegli toliko, da so se lahko v tem preobremenjenem letalu dvignili v zrak. Imeli so srečo, da so kmalu naleteli na ritiški parnik, ki jih je sprjel na krov in spravil na Grumante.

Leto pozneje je Ellsworth sodeloval pri pe-letu Nobilevega zrakoplova »Norgec« preko Severnega tečaja. Može so srečno opravili svojo nalogo in pristali na Aljaski. Ellsworth je bil Wilkinsov spremljevalec, ko je drzni letalec skušal s staro podmornico pripluti do Severnega tečaja. Ekspedicija ni uspela. Ellsworth, ki že od mladih let nikoli dolgo ne vzdrži med varnimi štirimi stenami, se je plem posvetil raziskovanju Antarktide. L. 1934. je odplul s svojo ekspedicijsko ladjo

proti zapadnoantarktičnim otokom, od koder je poskusil z letalom dospeti do Južnega tečaja. Toda že pri startu se je letalo poškodovalo, ekspedicija je zašla v zelo težaven položaj, iz katerega se je rešila iz največje energije. Toda Ellswortha takšni neuspehi nikoli ne prestrašijo. Sedaj šele je vse svoje misli posvetil Južnemu tečaju. Otok Dundee, ki ga je imenoval v nekem svojem članku »otok razočaranja«, ga je neprestano vabil, in tako je odplul lanske jesen znova, da poskusi svojo srečo. »Ne odneham«, je bil naslov nekoga poglavja v njegovi knjigi o prejšnji ekspediciji. In to, da se je znal

žilavi mož ponovno osvoboditi iz katastrofalnega položaja, kaže, da tudi v bodoče ne bo popustil. Sicer pa je treba pošteno priznati, da je navzile vsej smoli tokrat dosegel svoj cilj. Saj ne gre za tistih 33 km, ki so ga ustavili pred Malo Ameriko. Tisoči kilometrov, ki jih je moral preleteti nad naznano, zaledenelo celino, da je dosegel do tje, je tudi nekaj in prav gotovo bo znanost po tem poletu zvedela mnogo novega o skrivnostih, ki jih tako ljubosumno in s takimi ovirami za radovednega človeka skuša ohraniti narava na »spodnjem koncu naše zemlje«.

Dosti grmenja – pa malo dežja

Proces proti sotrudnikom Staviskega je končan

Pariško porotno sodišče je izreklo razsodo v aferi Stavisky, ki je vznemirjala francosko javnost čeli dve leti. Točno ob pol desetih urah so prošli petek zapustili porotniki svojo posvetovalnico, kjer so zadnjih 24 ur odgovarjali na nenavadno številna vprašanja sodišča o krivdi posameznih sotrudnikov Aleksandra Staviskega. Prinesli so s seboj odgovore na 1956 vprašanj. Mrtvaška tišina je vladala v dvorani, kjer je usoda ustvarila to nenavadno srečanje politikov,

magino, Digoia, Farrault in Depardon ter Dubarry, Aymard, Paul Lévy in Francois Darius.

Tako je končal proces, ki je pred dvema letoma skoro omajal državne temelje Francije, z naravnost neverjetno mibo razsodo. »Velike ribe« afera so se izvleklo še lažje v začetku. Stavisky se je ustretil vplivni politiki in parlamentarci so bili izločeni iz rasprave. Ostale so še »ribice« in te so male skrbno molčati. Stavisky je svoje štrte do-

Obtoženci poslušajo čitanje obsodbe. Od leve proti desni: Dubary, Romagnia, Digoin in Farrault

gospodarstvenikov, finančnikov in ostale francoske družbe. Lekarnar Guillon je položil roko na srec, kakor zahteva zakon, ko je začel čitati izrek porotnikov. Od dvajsetih obtožencev so bili

Obsojeni: Tissier na sedem let robije, Garat na dve leti robije, Hayotte na sedem let robije, Cohen na pet let, Desbrosses na pet let robije, Guehin na pet let robije, Bardi de Four-ton na dve leti robije, Hatot na dve leti robije, Bonnaure na eno leto robije. Vsak izmed teh je bil hkrati obsojen na 100 fran-kov globe.

Oproščeni so bili: vdova po velikem sleparju, Arletta Staviska, advokat Guibaud-Ribaud in Gau-lier, prijatelji in sotrudniki Staviskega: Ro-

bro zdresiral. Proces je trajal z vsemi pri-pravami polnih 16 mesecev, afera pa se je obravnavala pred poroto 54 dni.

Zadnji dnevi so bili za občinstvo pač naj-zanimivejši. Takrat je nastopil zagovornik Arletta Staviska, sloviti advokat Moro-Giafferi. Med njegovim govorom se je razpravna dvorana pretvorila v pravi saloon. Moro-Giafferi je imel govor, ki je segel publiko do srea. Poslušalci so hlipali. To je bil dolgo pričakovani vrhunec, romantični višek obrav-nave, poglavje ljubezni v zločinškem roma-nu, kajti Moro-Giafferi je opisal Arletta Sta-visko kot čistega angela, nedolžno ljubečo ženo in skrbno mater v tem pustolovskem filmu.

»Staviski je pribejal k nji, je govoril advokat, »samo kadar se je zgorel nad svo-

Arletta Staviska zapuša pariško justično palačo po razglasitvi sodeb v spremstvu soobtoženega Dariusja

Jim življenjem. Njegove metrase so ga spre-milale na vseh potih nepoštenosti in goljufije, pri vseh zločinških mahinacijah. Njegova že-na pa je sedela tačas doma pri svoji otro-kih. Kaj je zagrešila Arletta Staviska? Nič drugega nego to da je bila svojemu sopru-gu zvesta in ljubeča družica. ... Pri teh be-sedah so celo porotniki vlekli iz šepov rob-ce in si brisali solze, ki so jim navrele na oči.

Arletta Staviska se je med procesom znat-no spremenila. V začetku je sedela na va-tožni klopi postarana in utrujena. Postopoma se je izoblikovala iz nje zopet lepota s vlažni-mi svetlimi očmi, potarvanimi ustnicami in rdečimi lici. Tudi v začetku nemarno oblači-lo je proti koncu zamenjala s sijajno toaletno.

Tako se je končala afera, ki je pred dva-ma letoma izžvala burjo protestov na pariških ulicah in je grozila s krvavim obraču-nanjem med nasprotnimi tabori, z smago ženske. Ostali so samo še spisi o kriminalni aferi v omari, ki pa bo kmalu pozabljena...

ZA SMEH IN KRATEK ČAS

Zdravnik: Zapomnite si to: Nič duševne-ga dela!
Pacient (pisatelj): Je dobro, gospod doktor, toda moj novi roman...
Zdravnik: Nu, tega pa lahko do konca na-pišete.

Pol stoletja že deluje CMD, darujmo še za pol stoletja!

Bolezen angleškega kralja

Na levi: angleški kralj Jurij V., ki je nevarno bolan in se zdravniki v resnih skrbih za njegovo življenje - Na desni: prestolonaslednik Edward, princ Waleški. - Spodaj: kraljica Mary s svojo vnukinjo, princeso Eliza-beto, na izletu v ko-šulj. Princesa je po sedanjem rodovniku na londonskem dvoru prva za Waleškim princem

Lindberghov sin še živi?

Ameriške senzacije brez konca in kraja

Po Ameriki se zadnje dni spricho Hauptmannove psihoze raznašajo najbolj neverjet-ne vesti, med katere velja vsekako prišeti glas, da se je našel petletni otrok, ki je po podatkih neke ženske baje Lindberghov pr-vojenec. Otrok živi v hiši šoferja Dolsena.

Dolsen je imel ženo, ki je umrla pred dva-ma letoma. Bila je prijateljica pestunje Vi-oleta Sharpove, ki je umrla zaradi zastrup-ljenja. Ime Violeta Sharpove se je v začet-

drotnosti in se vprašuje, kaj je prav na prav resnica v Lindberghovem primeru. Iz Trentona poročajo, da je bil poglavni nagib guvernerja Hoffmanna za odgoditev smrtne kazni pri Hauptmannu dvom, če je bil otrok, ki so ga našli v bližini Hopewella, pravi Lindberghov sin. Zdi se tudi, da je Hauptmann pripravljen dati neke izjave, ki naj bi izpričale, da ni bil edini krivec v Lindberghovi aferi. Hauptmannova žena je

Lindberghov zaupnik dr. Conrad tik pred odhodom na potovanje v Južno Ameriko

ku Lindberghove ugrabiteljske afe pogosto imenovalo. Ta ženska je bila pestunja pri Lindberghovih.

Evo, kako je prišel Dolsen do otroka: L. 1932, ko je bil na neki vožnji, je prejel brozjavni poziv, naj se nemudoma vrne do-mov, ker je njegov sinček zbolel. Sledil je pozivu, ko pa se je pripeljal in vstopil v hišo, je ugotovil, da je bila brozjavka zlagana. Le nekaj se mu zdelo čudno: otrok, ki so ga imeli za njegovega sina, se mu je videl nekoliko tuj. Njegov »sin« ni imel kodrastih las, ta, ki so mu ga tedaj predstavili za last-no kr, pa je imel vedrke na glavi.

Pozneje je Dolsen tudi ugotovil, da raz-polga njegova žena z znatno večjimi vsota-mi denarja, kakor ga ji je dal on na raz-polga. Nekoč je našel v njenem predalu 600 dolarjev. Izvora te vsote mu žena ni mogla pojasniti.

Ameriška javnost je zaradi te novice vsa vznemirjena, tembolj, ker se govori, da je dal privatni detektiv guvernerja Hoffmanna v New Jersey izjavo, da je bil mrlček, ki so ga proglasili za Lindberghovega sinčka, 10 cm daljši kakor ugrabljeni otrok. Kopa ameriških listov obravnava zdaj vse te po-

zadnje dni obiskala svojega moža v obeh smrti in je po tem obisku prosila za spre-jem pri guvernerju Hoffmannu. Ta jo je spre-jel in poslušal njene izjave. Baje ga je ro-tila, naj reši njenega moža, ki želi guver-nerju odkriti čisto resnico. Hoffmann pa kljub temu še ni obiskal Hauptmannova v nje-govi celici in se tudi ne ve, ali bo to storil.

A NEKDOTA

Slavni ruski glasbenik Rubinstein je bil nekoč povabljen v neko žensko družbo. Prav prijetno je bilo v njej, samo da ni smel nihče kaditi. Po obedu je umetnik po-zabil na to in si je prižgal smotko. Gosti-teljica ga je zavožlo tega prijala. »Ah, maj-lostiva, kjer so angeli, morajo biti tudi o-čaki«, je dejal Rubinstein in kadil mirno dalje.

VSAK DAN ENA

»Glej, Jurček, tukaj imam enega vrab-ca pa enega liščka. Ali mi moreš povedati, kateri je lišček?«
»Da, očka. Tisti, ki ni vrabec.«

(»Politikane«)

Po bitki na južni fronti pri Dolu

Puščice na zemljevidu kažejo smer, v katero se umika vojska rasa Deste po smagi generala Grazianija

Zane Grey:

Teksaški izzdec

»Hm, človek, kje pa to ime ni znano?« je menil polkovnik Webb. »Zasledoval sem njegova dejanja, kakor tudi dejanja vseh ostalih. Seveda je Duane kot odličnež in samotni volk tudi nekakšna skrivnost, a vendar ne tako kakor Cheseldine. Tu pripoveduje mnogo zgodb o njem, in vmes jih je nekaj hudo strašnih. A vendar je na tem človeku precej romantične. Tri velike razbojniške vodje je ustrelil — Blanda, če se ne motim, pa Hardina in še nekoga, ki sem pozabil, kako mu je bilo ime. Hardin je bil v Big Bendu znan, ker je imel tukaj prijatelje. Bland je bil ob Veliki reki na slabem glasu.«

»Potem mora imeti ta Duane na zahodu od Pecosa precej nenavaden sloves?« je vprašal Duane.

»Imajo ga bolj za sovražnika njemu enakih kakor spodobnih ljudi. Iz zanesljivih virov sem slišal, da ima Duane mnogo prijateljev in da cele grofije prisegajo nanj — skrivaj seveda, zakaj na njegovo glavo je obljubljena nagrada. Njegova slava v tej deželi je menda v zvezi z njegovo neprekosljivo spretnostjo v streljanju in z njegovim sovraštvom do razbojniških poglavarjev. Že nekateri živinorejci mi je rekel: Bog daj, da bi Duane kmalu prišel v naš kraj. Pet sto »pesov« bi dal, da vidim, kako bi trčila s Pogginom. Čudno je, kako so ti veliki razbojnik ljubosumni drug na drugega.«

»Da, seveda, vse na njih je čudno. Ali se je Cheseldinova tolpa zadnji čas posebno gibala?«

»Ne. Temu kraju roparji goved že nekaj mesecev prizanašajo, čeprav je opaziti nerazložljiva gibanja čred. Bržkone so bile vse črede, ki jih zdaj odpravljajo drugam, že davno prej nakradene. Cheseldine obdeluje zelo razsežno pokrajino; prevelika je, da bi se mogle novice razvedeti v nekaj tednih. Potem časih spet ni slišati niti glasu. Taka tišina pa z gotovostjo napoveduje velik vihar. Čim redkejši postaja Cheseldinovi udarci, tem večji so in tem predrznejši. Nekateri ljudje mislijo, da nima Cheseldine nobenega opravka z bančnimi ropi in napadi na vlake, ki so se zadnja leta dogodili v teh krajih. A to ni pametno mišljenje. Te reči so predobro zasnovane in presrečno izvršene, da bi mogle biti delo Mehičanov ali navadnih potepuhov.«

»Kaj mislite o prihodnosti? Kako se bo vse to končalo? Ali se bo posrečilo uničiti roparske tolpe?« je vprašal Duane.

»Nikoli ne! Ob Veliki reki bodo zmerom živeli ti ljudje, ki ne poznajo zakona. Vse vojske na svetu ne morejo otrebiti tih petnajst sto milj obrežne hoste. A zlatih časov razbojništva, ki jih veliki vodje še uživajo, bo prejel slej konec. Zločinci se zgrinjajo na jugozahod, vendar ne tako gosti in tako hitro kakor pionirji. Razen tega se razbojnik med seboj ugonačljajo. Počasi se tudi živinorejci loteva besnost, čeprav je do dejanj še daleč. Pa tudi to mora kmalu priti. Da bi farmarji le že imeli voditelja, takoj bi se začeli boriti. Tudi to še bo. Po deželi gre glas o oglednikih, kakor so jih ustanovili v Kaliforniji in kakor delujejo zdaj v Idaho. Za zdaj samo govorijo o tem. A čas mora priti. In Cheseldinova tolpa zadnji čas posebno gibala?«

Drugo jutro je Duane zajahal konja in se odpravil v Fairdale, ko je dognal, da leži ta kraj dva dni ježe na sever od Bradforda. Poštena kočija je po dvakrat na teden prevozila to pot.

Duane je jahal zložno, ker se je hotel kolikor moči seznaniti z deželo. Govedarskih farm je srečal le malo. Delj ko je jezdil, boljše travo je nahajal in — čudno — manj je bilo čred. Baš ob solnčnem zahodu je opazil kup ilovnatih koč, nekako sredi poti med Bradfordom in Fairdalom. Duane je bil slišal, da je tu pripravna gostilna za potnike.

Ko je pred vrati ustavil konja, so ga gostilničar, njegova rodbina in nekaj pohajkovalcev dokaj čemerno pozdravili.

»Ste videli pošto?« je vprašal nekdo.

»Tame prihaja,« je rekel drugi. »Joel je nocoj preketo hitro vozil.«

Daleč zadaj na cesti je Duane zagledal oblak prahu, konje in zbijajočo se kočijo. Ko je oskrbel svojega vranca, se je vrnil k skupini pred gostilno. Vse je z vnmom ljudi, ki živijo na samem, pričakovalo kočije. Veliko, oškropljeno, prašno vozilo je pridrdralo. Prtljaja je bila nakopičena na strehi voza in zadaj privezana nanj. Nekaj potnikov je izstopilo, in trije izmed njih so zbudili Duanova zanimanje. Eden je bil velik, teman, viden mož, drugi dve pa gosposki ženski v dolgih sivih plaščih in pačolanih.

Duane je slišal, kako je gostilničar pozdravil gospoda kot polkovnika Longstretha. Ko je nato vsa družba krenila v hišo, so Duanova tanka ušesa prestregla nekaj besed, po katerih je sodil, da mora biti Longstreth fairdalski župan.

Duane je stopil nato tudi sam v hišo in zvedel, da je večerja pripravljena. Za mizo je sedel baš nasproti trojici, ki je zbudila njegovo pozornost.

»Kar zavidati moram tem srečnim cowboyem, Ruth!« je rekel Longstreth.

Ruth je bila kodrasto dekle z očmi nekje v sredi med sivo in svetlorjavo barvo.

»Strašno rada jašem neukročene konje,« je dejala.

Duane je iz tega posnel, da mora biti v zahodnem Teksasu na obisku. Globoki, zvonki glas drugega dekleta ga je opomnil, da si je tudi to natančneje ogledal. Bila je vitka, a tako razvite postave, da ji je Duane prisodil dvajset let, če ne še kaj več.

Imela je najmičnejše roke, ki si jih je mogel Duane predstaviti. Polkovniku, ki je bil po vsem videzu njen oče, ni bila prav nič podobna. Mirna je bila na pogled, trudna, da, kar otožna. Plemenito začetni obraz, čista, maslinastotemna polt, velike oči, ki so stale daleč vsakebi in so bile črne kakor noč, ozki, ravni nos, ki je v svoji drhtljivi nežnosti spominjal Duana žlahtnih čistokrvnih konj — vse to je razodevalo Duanu njeno lepoto. Imel jo je za potomko starih francoskih rodbin v vzhodnem Teksasu, in to mnenje se je še bolj utrdilo, ko se je ozrla nanj, kakor pritegnjena od njegovega vztrajnega gledanja. Ponos in strast sta ji plamenili v očeh. Duane je čutil, kako je od zadrege zardel. Njegovo strmenje je bilo morebiti vsiljivo, a neza vedno. Koliko let je bilo minilo, odkar je bil zadnjič videl takšno dekle! Nato se je spet zagledal v krožnik; a zdelo se mu je, da je zbudil zanimanje deklet.

CENE MALIM OGLASOM

Po 50 par za besedo, Din 3.— davka za vsak oglas in enkratno pristojbino Din 3.— za šifro ali dajanje naslovov plačajo oni, ki iščejo službo. Najmanjši znesek za enkratno objavo oglasa Din 12.—. Dopisi in ženitve se zaračunajo po Din 2.— za vsako besedo, Din 3.— davka za vsak oglas in enkratno pristojbino Din 5.— za šifro ali dajanje naslovov. Najmanjši znesek za enkratno objavo oglasa Din 20.—. Vsi ostali oglasi se zaračunajo po Din 1.— za besedo, Din 3.— davka za vsak oglas in enkratno pristojbino Din 5.— za šifro ali dajanje naslovov. Najmanjši znesek za enkratno objavo oglasa Din 17.—.

Mali oglasi

Ponudbam na šifre ne prilagajte znamk! Le, če zahtevate od Oglasnega oddelka »Jutra« odgovor, priložite Din 3.— v znamkah

Vse pristojbine za male oglase je plačati pri predaji naročila, oziroma jih je vpsolati v pismu obenem z naročilom, ali pa po poštni položnici na čekovni račun, Ljubljana št. 11.842, sicer se zaračuna k zgoraj navedenim pristojbinam še manipulacijska pristojbina Din 5.—.

Vsa naročila in vprašanja, tičjoča se malih oglasov, je naslavljalati na: Oglasni oddelček »Jutra«, Ljubljana.

Službo dobi

Beseda 1 Din. davek 3 L. za šifro ali dajanje naslovov 5 Din. Najmanjši znesek 17 Din.

Služkinjo

prekono, pošteno, čedno znanost, za vsa hišna in gostilniška dela, sprejem. Lajp. Lajp. 1030-1

Iščem

lepe, mlade gospodične, prijetne znanosti za učence, učence, plesalke in balerine za moj Varijete-Bar. Pozor: hrana, stanovanje, uspešne in plača od 300 do 500 Din mesečno, za čas 4 mesecev, dokler traja učenje. Po dovršeni soli zvesta plača 350-370 Din mesečno. Varijete Bar Molin-Ruš. Novi Sad. Jovana Subotica 3. 1034-1

Nabiralca oglasov

a fiksumom, iščem za prvo mesecnik. Ponudbe s neobvezno referenco na ogl. odd. Jutra pod »štev. 888«. 1032-1

Služkinjo

za vsa hišna dela, vešto kuhe in pranja, zdravo in pošteno, sprejem. Oglasiti se od 9-11 Gregorčičeva št. 11. 1037-1

Službe išče

Vsak: beseda 50 p. d. davek Din. za dajanje naslovov 5 Din. Najmanjši znesek 12 Din.

Trgovski sodrnik

vodja manufakturne trgovine v Ljubljani, želi spremiti službo. Ponudbe na ogl. odd. Jutra pod »šp. sobne«. 1035-2

Kapelnik

knjigovodja bilancist, z znanjem nemškega jezika, smoten vseh pisarniških del, želi spremiti sedanjo službo. Kot kapelnik vodi muzike na pihalih in godalah. Reflektivno na stalno mesto. Ponudbe na ogl. odd. Jutra pod šifro »Kapelnik in knjigovodja«. 1032-2

Damski frizer

spelelni, išče namestitev. Gre tudi na delo. Govori hrvaško in madžarsko, razume tudi nemško. Naslov v vseh poslovalnicah Jutra. 1033-3

G. Th. Rotman:

Kapitan Kozostrelec gre v Ameriko

Kapitan Kozostrelec gre v Ameriko

Ker je pa vino medvedom enako nevarno kakor ljudem, se je žival opotekala kakor pravi pijanec in se nazadnje vsa oamamljena sedela v profesorjev naslanjaj. Šele zdaj so se naši prijatelji upali bliže. »Tega medveda si vzamemo za spomin!« je rekel kapitan. Vsi so mu pritrili in sklenili, da neutegoma zanoso zver v čoln.

Ker je pa vino medvedom enako nevarno kakor ljudem, se je žival opotekala kakor pravi pijanec in se nazadnje vsa oamamljena sedela v profesorjev naslanjaj. Šele zdaj so se naši prijatelji upali bliže. »Tega medveda si vzamemo za spomin!« je rekel kapitan. Vsi so mu pritrili in sklenili, da neutegoma zanoso zver v čoln.